

vých vozidel. Podle něho, jestliže si pojistník opatří místo vozidla, na něž se pojištění vztahuje, v určené lhůtě jiné motorové vozidlo, jest povinen ihned, jakmile si je opatřil, o h l á s i t i je doporučeným dopisem k p o j i š t ě n í s přesným udáním bližších skutečností, týkajících se nově opatřeného vozidla. Pojišťovna oznámí pak pojistníku do čtyř dnů po dojití přihlášky, zda pojištění pro nové vozidlo přejímá. Neučinila-li tak, má se za to, že v pojištění pokračuje.

Již z toho je zřejmé, že je třeba určitých předpokladů, aby se vůbec mohlo míti za to, že byl pojistný poměr převeden na jiné vozidlo. Především by bylo třeba onoho ohlášení, o kterém však žalovaný udal, že je neučinil, a žalobkyně ani netvrdila opak. Bez tohoto ohlášení nejenže nelze mluvit o tom, že došlo podle doslovu uvedeného čl. 6 »k ohlášení nového vozidla k pojištění«, nýbrž bez něho se nedostává podkladu pro to, co nastane, neodpoví-li pojišťovna do čtyř dnů.

Tyto úvahy vedou k úsudku, že v souzeném případě nedošlo již pro nesplnění smluvených předpokladů k tomu, aby se pojistný poměr vztahoval na nově opatřené vozidlo »S.«. Tomu ostatně nasvědčuje i další obsah řečeného čl. 6 o tom, co vše má pojistník s ohláškou udati, jakož i o možné úpravě pojistné premie. Nelze přehlédnouti ani to, že včasné neoznámení přesných podrobností sice oddálí ručení pojišťovny, avšak že i to předpokládá onu o h l á š k u.

Za toho stavu věci nebylo tu potřebí řešiti otázku, zda došlo podle čl. 6 dodatečných ustanovení k pojistným podmínkám o novou smlouvu, či zda šlo o pokračování v dřívější smlouvě. Rozhodnutí č. 9939 Sb. n. s. nedopadá na souzený případ, protože z něho nevysvítá, že tam měla dodatečná ustanovení k pojistným podmínkám stejný doslov, jako je tomu v souzené věci. Žalobní nárok, jež žalobkyně opírá v podstatě o ustanovení uvedeného čl. 6 dodatečných ustanovení, není proto oprávněný.

Čís. 16375.

Žalobní žádost, že žalovaný jest povinen trpěti, aby byl společný majetek přesně uvedený prodán v soudní dražbě (§§ 830, 843 obč. zák.), jest dostatečně určitá a lze podle exekučního titulu na základě ní vydaného povolití exekuci podle § 352 ex. ř.

Stanovení podílů, jimiž má býti výtěžek rozdělen mezi podílníky (§ 843 obč. zák.), lze ponechatí dražebnímu řízení.

(Rozh. ze dne 7. října 1937, Rv II 781/37.)

Srv. v témže smyslu rozh. č. 10305, 8556, 5165, 5381 Sb. n. s.

Žalobci přísluší jako spoluvlastníkovi tři osminy usedlosti č. p. 4 v H. Žalovaným patří jako spoluvlastníkům jednomu dvě osminy a druhému tři osminy uvedené nemovitosti. Tvrdě, že nemovitost, o niž jde, nelze fysicky rozdělití bez jejího značného znehodnocení, domáhá se žalobce, aby žalovaní byli uznáni povinnými trpěti, aby byl společný majetek stran, zapsaný v různých vložkách . . . , a to dům č. p. 4 se st. p.

č. kat. 7, stodola stav. p. č. kat. 8, zahrada č. kat. 4 a s touto nemovitostí spojené spoluvlastnictví ke 4/752 na pozemcích zapsaných ve vložce č. 3759 v H. prodán v soudní dražbě. Nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Mýlný jest názor žalovaných, že žalobní prosba toho znění, že žalovaní jsou povinni trpěti, aby společný majetek byl prodán v soudní dražbě, nevyhovuje zákonu. Podle ustanovení § 843 obč. zák. je společnou věc, není-li jí možno rozdělití vůbec nebo bez značného znehodnocení, i když jen jeden podílník o to žádá, prodati soudní dražbou a výtěžek rozdělití mezi podílíky. Ustanovení § 352 ex. ř. nařizuje, že, týká-li se nárok toho, aby byla společná nemovitost pro roztrídění prodána soudní dražbou, jest užiti k provedení tohoto nároku ustanovení §§ 272 až 280 nesp. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. z. Podle § 276 nesp. pat. jest k dobrovolným dražbám, pokud není účastníky ustanoveno nic jiného, naříditi jen jediný dražební rok a nemá býti přijato žádné podání pod vyvolací cenou. Ve výměru, kterým se nařizuje dražba, jest vždy vysloviti, jak se naloží s výtěžkem. Z uvedených ustanovení nijak neplyne, že již rozsudek má obsahovati ustanovení, v jakém poměru má býti výtěžek rozdělen mezi podílíky. Není jistě námitek proti tomu, aby některé dražební podmínky byly pojaty již do rozsudku (srv. rozh. z 12. května 1899, č. 201 úř. sb. Nowakovy), avšak není to nutné. Rozdělení výtěžku mezi podílíky se neděje podle ustanovení exekučního řádu, nýbrž podle ustanovení nesporného řízení. Soudce má dbáti toho, aby bylo dosaženo souhlasu spoluvlastníků, a nepodaří-li se mu to, je tím jeho spolupůsobení při rozdělení skončeno, účastníkům zůstává otevřen pořad práva. Provedením dražby je vlastně činnost exekučního soudu skončena, avšak z praktických důvodů se doporučuje, aby rozdělení bylo provedeno exekučním soudem (srv. Neumannův Kom. k ex. ř. vyd. 1909—1910, str. 1013 a tam uvedená judikatura). Je proto nesporný názor, že napadený rozsudek by nemohl býti exekučním titulem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud vyslovil právní názor, že již původní znění žalobní prosby («žalovaní jsou povinni trpěti prodej ve veřejné dobrovolné dražbě») neodporovalo zákonu, aby vyvrátil odvolání, že žalobce nemá nároku na náhradu útrat až do vynesení rozsudku, ježto prý až do posledního ústního jednání odporovalo znění žaloby zákonu. Šlo tu vpravdě o otázku útratovou a netřeba se proto zabývatí vývody dovolání, pokud se týkají původního znění žalobní žádosti (§ 528 c. ř. s.). Konečná žalobní žádost, aby bylo uznáno, «že žalovaná strana je povinna trpěti, aby společný majetek v žalobě blíže uvedený byl prodán v soudní dražbě», jest dostatečně určitá pro případ, že bude vedena exekuce podle § 352 ex. ř., udávajíc předmět i způsob rozdělení (srv. č. 10305 Sb. n. s.).

V rozhodnutí, uveřejněném pod č. 8556 Sb. n. s., na něž se žalovaní odvolávají, bylo sice vysloveno, že, žádá-li se civilní rozdělení, musí býti v žalobě žádáno, že se povoluje, aby společná věc byla soudní dražbou

prodána a výtěžek určitými díly rozdělen. Leč jak plyne z důvodů uvedeného rozhodnutí, šlo tam především o to, že při žalobě o spoluvlastnictví nestačí pouhý petit určovací, nýbrž že se v žalobní žádosti musí býti dožadováno určitého splnění anebo trpění žalovaných. A tomuto požadavku žalobní žádost v souzené věci vyhovuje. Nebylo by sice závady, kdyby již v žalobní žádosti bylo uvedeno, jak má býti rozdělen výtěžek dražby, leč není toho nutně třeba, ježto stanovení podílů, jimiž má býti výtěžek mezi podílníky rozdělen (§ 843 obč. zák.), lze ponechat až dražebnímu řízení, a to tím spíše, že nejsou v souzené věci spoluvlastnické podíly mezi stranami sporné.

Čís. 16376.

Zadržovací právo kupecké (čl. 313 a další obch. zák.) se nepřeměňuje zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníkově v ruční zástavu. Nutno je vykonati žalobou ve smyslu čl. 315 obch. zák. i tehda, bylo-li o jmění dlužníkově zahájeno vyrovnací řízení.

To platí též o realizaci takového práva některým z peněžních ústavů uvedených v min. nař. ze dne 28. října 1865, č. 110 ř. z., ponechaném v platnosti čl. V uvoz. zák. k ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. října 1937, R I 941/37.)

Tvrdí, že Mořic M. jako jediný majitel firmy Mořic Sch. ve V., proti níž má pohledávku z poskytnutého kontokorentního úvěru, uložil u ní 5000 akcií firmy R. a synové v M. T., o nichž sice nebylo výslovně ujednáno, že mají býti zástavou ve smyslu čl. 310 a násl. obch. zák., které se však hledíc na to, že bylo jak o pozůstalosti po Mořici Sch., tak o jmění obou firem, jichž Mořic Sch. byl jediným majitelem, zahájeno vyrovnací řízení, změnilo podle § 13, odst. 4, vyr. ř. v právo zástavní, a že je tudíž oprávněna bez žaloby proti dlužníkovi uspokojiti dotčenou pohledávku podle čl. 310 obch. zák. a čl. III. min. nař. č. 110/1865 ř. z., navrhla Živnostenská banka v P. u krajského soudu obchodního v P. veřejný prodej výše uvedených 5000 akcií. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: 5000 akcií firmy R. a synové nebylo složeno jako zástava za pohledávku 5,780.344 Kč. Z ověřeného výpisu z konta »pozůstalost Mořic Sch. ve V.«, fol. 321 hlavní knihy je však patrné, že uvedené akcie byly u navrhovatelky složeny. Nabyta proto k němu navrhovatelka práva retenčního ve smyslu čl. 313 obch. zák. Právu zadržovacímu lze podle čl. 315 obch. zák. zjednatí platnost žalobou. Jest tedy řešiti pouze otázku, jakou povahu má zadržovací právo ve vyrovnacím řízení pozůstalosti po Mořici Sch. se zřením na § 13, odst. 4, vyr. ř. S právy zadržovacími má býti v řízení vyrovnacím naloženo jako s právy zástavními. To znamená, že se i na právo zadržovací vztahuje ustanovení § 13, odst. 1 a 2, vyr. ř., či jinými slovy, že zadržovací právo není vyrovnáním dotčeno. Není tím však nikterak řečeno, že se změnilo v ruční zástavu ve smyslu čl. 310 obch. zák., a zejména, že by tím bylo nahrazeno písemné zřízení zástavy tam vyžado-